

Allt börjar när vi är små

Det har varit en bra dag.

Jag hamnade i en bra diskussion med en kvinna som besökte Mötesplatsen Mariatorget.

Vi pratade om livet, förändringar, samhället.

Och mycket om hur föräldrar idag 2024 är gentemot sina små barn.

Jag har själv varit småbarnsmamma med två barn.

Vi gjorde sällskap till Willys.

Det var kallt och molnen från våra andedräkter steg upp mot den svarta himlen.

Jag tänkte flera gånger: 'ska jag berätta nåt om min bakgrund?'. Men kom fram till att inte ens jag själv längre identifierar mig med "den Maria".

Så det blev mycket prat om familjer och syskon.

Samhället i stort. USA-valet såklart.

Och om hur det är att vara kristen jämfört med hur det var för 30 år sedan.

Vi gick in i en av Stadsmissionens butiker och tittade runt.

Sen var det dags för mig att avrunda.

Jag bestämde mig, på grund av kylan, för att åka en station till Slussen istället för att gå som jag brukar.

Hade så mycket i tankarna så först åkte jag åt fel håll.

Bytte men satte mig aldrig ner eftersom det endast var två stationer jag skulle åka.

Efter bara några sekunder börjar ett litet, litet barn att skrika. Så pass att människor runtomkring i vagnen oroligt började röra på sig. Detta barn, som nog var mellan en och fyra månader gammal högst, vilket man hör på skriket, skrek verkligen.

Jag gick lite närmare och ser då att mamman lutar sig över vagnen.

Tåget rullar in på Slussen, min hållplats, för jag behöver byta till gröna linjen.

Jag vet att man i första hand inte ska lägga sin näsa i blöt, men jag går förbi det dörrpar där jag ser direkt in i vagnen där det skrikande barnet och dess mor befinner sig.

Jag ser då hur mamman sitter och håller på med sin mobil samtidigt som hon i några sekunder vänder sig till sitt barn och säger något och sen direkt tillbaka till sin mobil.

Det enda jag kan känna först är sådan stor sorg. Men sen känner jag också vrede.

Tydligen skulle personal bytas av där i Slussen för tåget stod still.

Barnet gallskrek fortfarande.

Och återigen försöker mamman "lura" barnet igenom att under några sekunder titta på barnet och säga nåt men också göra ljudet, shyyy!

Och sen försöka sätta displayen mot barnet så hon/han ska bli tyst av det.

Hände inte.

Då kunde jag inte längre stå emot.

Jag gick fram till dörrarna ifrån utsidan och sa:

Lilla mamman. Ditt barn gallskriker! Hon eller han vill inte se på din mobiltelefon

Du har inte funderat att ta upp ditt barn som nog behöver närhet just nu.

Du vet, ge ditt barn uppmärksamheten en stund inte din mobil. Har du nånsin hört talats om fysisk närhet, lilla mamman?

Mamman bara glodde på mig.

Jag vände på klacken och gick därifrån i vrede.

Jag ångrar det sista jag sa.

För jag var aldrig ute efter att göra ett påhopp.

Men barnets skrik gick in i hjärtat hos fler än mig.

Det tog fram en bild hos mig om hur jag själv eventuellt fick

ligga och skrika under de veckorna i Quito, Ecuador innan jag blev adopterad.

Under resten av min resa hemåt, när min vrede lagt sig kände jag enbart enorm sorg.

Är det så här långt det gått?

Vissa kvinnor tar för givet att de ska bli mammor men så ser inte verkligheten ut alls.

Det finns kvinnor och par som gör allt dom förmår för att skaffa barn, träffar läkare och trots det så går det inte.

Och när jag vet om att det är så det ser ut för vissa blir jag ännu mer upprörd över en sån situation jag fick bevittna.

Att många unga, väldigt unga i vårt samhälle inte mår bra psykiskt är ett samhällsproblem i Sverige.

Det har gått för många år för att politikerna ska kunna blunda för det här längre.

Det gör mig ont.

Men allt börjar när vi är små!

Text: Minna

Illustration: Pixabay